

може да падне отъ небето, така и другитѣ звѣзди не могатъ да паднатъ.

— Добръ, ами какво нѣщо е това, дѣто падна прѣди малко? Ние го знаемъ—звѣзда!

— Това свѣтло пламъче, което блѣсна прѣди малко и като искра пакъ се изгуби, не е звѣзда. То е едно камъче, което изгаря, до като падне долу на земята. Ако можеше да падне при насъ, ние бихме го разгледали и бихме казали, какво нѣщо е то. А това се случва понѣкога, не само нощъ, но и денъ.

Напр. на 18-й августъ 1887 година въ околността на единъ Руски градъ хората били изплашени отъ едно подобно *явление*. Посрѣдъ пладнѣ ненадѣйно екналъ страшенъ грѣмъ отъ небето. Всички погледнали нагорѣ и забѣлѣзали, че по небето се носи бързо-бързо нѣкакво свѣтло облаче. Слѣдъ малко то шумно паднало на земята. Дѣто паднало имало нѣколко работници. Тѣ забѣлѣзали само, че нѣщо потънало въ земята и разорало прѣстѣта. Почнали да копаятъ. Скоро изровили единъ камъкъ, голѣмъ колкото дѣтска глава и тежъкъ около 60 килограма. Камъкътъ билъ още горѣщъ, но послѣ малко-помалко изстиналъ. Ученитѣ изслѣдвали този камъкъ и обяснили, че той понеже е падналъ отъ небето, право е да се нарича *небесенъ камъкъ*. Обикновенното му име е *метеоръ* или *аеролитъ*. Такива небесни камъне падатъ всѣка година въ различни мѣста на земята. Нѣкои хора ги събиратъ и запазватъ въ *музея*, дѣто всѣки може да ги разгледа. Метеоритѣ иматъ сѣщата направа, както камъка. По-голѣмата частъ отъ метеоритѣ съдържатъ желѣзо. Отъ такива метеори може лес-